

Arrest

nr. 53 932 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN loco advocaat R. JESPERSEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Uw man heet Armen Manukyan en is Russisch staatsburger. Samen met Davedyan Gevorg startte hij in september 2007 een zaak met taxibusjes in Armenië. Uw man heeft bij de protestacties van 1 maart 2008 taxibusjes aan Levon Ter-Petrosian (LTP) ter beschikking gesteld, op vraag van diens neef Ashot. Op 7 maart 2008 werd uw man door de politie meegenomen en in de ochtend van 10 maart 2008 werd hij na ondervraging vrijgelaten. Tijdens deze ondervraging werd hem o.a. gevraagd waarom hij LTP had gesteund. Eveneens werd Karen, uw broer, op 9 maart 2008 door de politie ondervraagd. Karen kwam thuis met het nieuws dat er een politieagent door een van de taxibusjes van uw man was aangereden. Uw man was hier niet van op de hoogte. Op 11 maart 2008 kwam Gevorg bij u thuis.

Samen met drie andere mannen nam hij uw man mee. Karen bracht uw man die avond thuis. Uw man was zichtbaar erg geslagen. De reden hiervan was het politieke meningsverschil tussen Gevorg en uw man. Uw man stond aan de kant van LTP en Gevorg aan die van Serj Sargysian. Gevorg vond dat uw man, door zijn hulp aan LTP, een verrader was. Op 12 maart 2008 nam de politie opnieuw uw man mee. Hij werd ervan beschuldigd zelf slagen te hebben toegediend aan het gezelschap van Gevorg en hij kreeg een uitreisverbod. Diezelfde dag werd hij terug vrijgelaten. Op 13 maart 2008 hebt u klacht ingediend bij het parket tegen Gevorg. Er is daar nooit een onderzoek uit voort gekomen. De volgende dag kwam er een man bij u thuis die zei dat hij was gestuurd door de burgemeester van uw stad, Vardan Ghukasyan. Deze persoon dreigde ermee dat uw man alles kon verliezen. De volgende dag kregen jullie van Gevorg te horen dat uw man de zaak met de taxibusjes kwijt was. Op 16 maart 2008 werden uw man en schoonvader geslagen door onbekenden. Twee dagen later heeft uw man onofficieel bij een jurist geïnformeerd en die heeft de raad gegeven het land te verlaten. Vervolgens bent u samen met uw man en minderjarige dochter Manukyan Lide op 31 maart 2008 naar Rusland gevlucht. In februari 2009 vernam u via telefonisch contact met uw moeder dat de vrouw van Ashot heeft gezegd dat Gevorg uit is op wraak en dat uw man op een namenlijst staat. En uw schoonmoeder heeft u op 18 november 2009 verteld dat de politie bij haar thuis is langs geweest en naar uw man heeft gevraagd.

In Rusland had u geen problemen tot 25 december 2009. Toen werden u en uw man, in het restaurant waar uw man werkte, door 7 skinheads aangevallen. Uw man werd bijna gewurgd en bewerkt met bierflessen waar de hals van afgebroken was. Uw handtas met uw Armeens paspoort werd gestolen. De politie heeft ter plaatse een onderzoek opgestart, maar niemand van de aanwezigen wou getuigen. U hebt geen aangifte gedaan van het gestolen paspoort. Op 28 december werd u opgeroepen door de rechercheur maar u bent niet gegaan omdat er die dag intimiderende aantekeningen op uw voordeur waren aangebracht. Diezelfde dag bent u naar uw man gegaan, die sinds de aanval in het ziekenhuis verbleef. Die heeft u gezegd dat u moest schuilen. U bent toen verhuisd naar de meter van uw dochter die in Nagornoye woont. Op 11 januari 2010 werd u bedreigd toen u uw dochter van school ging ophalen. Vanaf die datum ging uw dochter niet meer naar school. Op 15 januari bent u naar de rechercheur geweest en er werd u gevraagd om twee aangehouden personen te identificeren. U hebt dit niet gedaan omdat u schrik had. U hebt niet de politie aangesproken over de intimidatie, maar wel de regionale raad van Novosibirsk.

U hebt uw man voor het laatst gezien op 13 januari 2010 in het ziekenhuis waar hij toen verbleef. U weet dat uw man nog steeds in Rusland is, maar u weet niet precies waar. Het laatste contact met hem was op 4 april 2010. U verklaarde Rusland te hebben verlaten op 5 maart 2010 en u bent op 11 maart 2010 samen met uw dochter in België aangekomen. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw diploma en de geboorteaktes van u en uw dochter.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat, gezien u Armeens staatsburger bent, uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade m.b.t. Armenië dient te worden beoordeeld. De door u verklaarde vrees betreffende Rusland kan enkel worden in overweging genomen voor zover die van invloed zou zijn op uw vrees jegens Armenië. Echter blijkt uit uw verklaringen nergens enig verband tussen de in Rusland verklaarde problemen en uw vrees jegens Armenië (CGVS, p. 18, 24). U verklaarde integendeel in Rusland te zijn gevlucht omwille van uw Kaukasische etnische origine.

Er dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U gaf aan dat u twee dagen in Moskou hebt gewacht op documenten voor de reis, maar u was niet in staat aan te geven om welke documenten het ging (CGVS p. 9-10). Persoonlijk had u onderweg naar België noch voor u, noch voor uw dochter documenten bij (CGVS p. 7). U kon enkel melding maken van drie rode paspoorten die de chauffeur van de minibus bij zich had. Naast het feit dat u niet met zekerheid kon stellen dat die documenten voor u en uw dochter waren bestemd, kon u eveneens geen informatie geven over de identiteit en nationaliteit waaronder u bent gereisd (CGVS 7, 11). Wat de eigenlijke reisweg betreft, was u niet in staat de landen op te noemen via welke u van Lvov naar België bent gereisd. Enkel omwille van een opmerking van de chauffeur denkt u een grenscontrole in Hongarije te zijn gepasseerd (CGVS p. 9-10). Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten, blijkt niet geloofwaardig. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort.

Bovenstaande vaststellingen voeden dan ook het vermoeden dat u uw ware reisroute en - documenten verborgen houdt. Ter bevestiging van dit vermoeden dient te worden verwezen naar uw verklaring dat uw paspoort in Rusland werd gestolen, maar dat u daarvan geen aangifte hebt gedaan bij de politie, dit ofschoon u niettemin wel contact heeft gehad met de politie: u hebt namelijk wel aan de politie gemeld dat u uw handtas met uw documenten kwijt was, maar over uw paspoort hebt u niet gesproken (CGVS, p. 7). Dergelijke gedragswijze is weinig aannemelijk.

Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Ook wat uw verklaringen over uw asielproblemen in Armenië betreft, dient te worden geoordeeld dat u in het geheel niet aannemelijk maakt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde Armenië te hebben verlaten omwille van de problemen van uw man met de Armeense autoriteiten en met toenmalig zakenpartner Gevorg Davedyan omwille van de betrokkenheid van uw man bij de politieke manifestaties van 1 maart 2008. In eerste instantie legde u geen enkel begin van bewijs voor aangaande de verklaarde problemen. Zo levert u met name geen bewijs in verband met zowel het bestaan als het verdwijnen van het taxibedrijf van uw man en Gevorg. Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de door u ingediende klacht. U had nochtans verklaard dat u in Armenië zou beschikken over een kopie van deze schriftelijke klacht. U zou proberen een kopie van die klacht over te maken aan het Commissariaat-Generaal (CGVS, p. 23), maar tot op heden werd niets ontvangen. U gaf ook aan dat uw man waarschijnlijk bewijs zou hebben van het uitreisverbod dat hij heeft ondertekend (CGVS, p. 16).

In tweede instantie werd ook vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van nochtans essentiële aspecten van de door u verklaarde problemen. Zo blijkt dat u nauwelijks duidelijkheid kan bieden over wie er allemaal betrokken zou zijn in de vervolging van uw man. U verklaart dat u vooral Gevorg Davedyan vreest maar daarnaast verwijst u voortdurend naar een kliek die achter hem zou staan (CGVS, p. 16, 17, 23). U doet over deze kliek echter zeer vage uitspraken. U maakt melding van de burgemeester. U heeft er echter geen duidelijkheid over of Gevorg al dan niet op eigen houtje handelt dan wel gesteund wordt door of zelfs in opdracht handelt van de burgemeester of iemand anders (CGVS, p. 22-23). Voor zover de burgemeester betrokken zou zijn in de vervolging van uw man, heeft u alleszins geen idee wat diens motief zou zijn (CGVS, p. 22). U stelt verder dat de vervolging door de politie ook uit zou gaan van Gevorg (CGVS, p. 16). Echter heeft u er bijvoorbeeld geen idee van of de aanrijding van politiepersoneel door een taxi van uw man – feit dat uw broer zou hebben vernomen toen hij door de politie op 9 maart 2008 was gehoord – daadwerkelijk heeft plaatsgehad, en of er desgevallend gewonden of doden zouden zijn gevallen bij de politie (CGVS, p. 22). U heeft er ook geen zicht op wat er uw man officieel ten laste zou zijn gelegd door de autoriteiten. U maakt een keer melding van een beschuldiging van het toedienen van slagen en verwondingen (CGVS, p. 15), dan weer van het illegaal verlaten van het land (CGVS, p. 23), en uiteindelijk stelt u dat u er geen idee van heeft wat er uw man ten laste wordt gelegd, of waarom hij nog steeds wordt geïnterviewd (CGVS, p. 23). U stelt ook meermaals dat hogere machten betrokken zouden zijn bij de vervolging van uw man. U gaf meer bepaald aan dat uw man dit van kennissen vernomen had, evenals dat men van plan was uw man een politieke zaak aan te smeren, en dat het bijgevolg beter zou zijn het land te verlaten (CGVS, p. 23, 24). U heeft echter geen idee wie bedoeld wordt met die hogere machten (CGVS, p. 23). U heeft ook geen enkele informatie aangaande wie deze kennissen zijn (CGVS, p. 18, 22). Bovendien, behalve de hierboven aangehaalde vermelding dat u niet eens zicht heeft op wat er uw man ten laste zou worden gelegd, dient het ook opmerkelijk te worden genoemd dat u niet eens weet tot welke politieke partij de volgens u bij de vervolging van uw man betrokken burgemeester behoort (CGVS, p. 22). Bijgevolg heeft u er alvast geen idee van of er sprake zou zijn van een politiek motief in hoofde van de burgemeester.

Alle bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat u geen enkel concreet element kan aanbrengen betreffende de meest cruciale aspecten van uw asielrelaas. Er dient bijgevolg te worden geoordeeld dat u doorheen uw verklaringen het hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u een actuele vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico loopt op het lijden van een ernstige schade in geval van terugkeer naar Armenië.

De door u neergelegde documenten, met name de geboorteaktes van u en uw dochter en uw diploma, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij informatie bevatten die niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A 2 van de Vluchtelingenconventie.

2.2. In een voorafgaandelijke beschouwing doet verzoekster gelden dat zij zich, gelet op haar Armeense nationaliteit, principieel kan vinden in de stelling in de bestreden beslissing dat geen rekening moet worden gehouden met de problemen die zich in de Russische Federatie hebben afgespeeld. Haar vlucht uit Armenië naar de Russische Federatie toont evenwel aan dat zij geen beroep kon doen op de Armeense autoriteiten om haar te beschermen.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Uit de criteria die worden opgesomd in deze vluchtelingendefinitie blijkt dat de asielaanvraag derhalve dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit, zijnde- en dat wordt niet betwist- Armenië.

2.4. In de uiteenzetting van het middel gaat verzoekster voorts in op de motieven van de bestreden beslissing die tot de conclusie hebben geleid dat haar asielrelaas niet geloofwaardig is en zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals dat is vereist voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus, bestaat. Zij citeert een aantal passages uit de “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, uitgegeven door de UNHCR. Zij erkent in essentie dat de bewijslast bij haar ligt maar dat die moet genuanceerd worden gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die daar inherent aan zijn. Zij stelt dat zij, rekening gehouden met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van haar zaak door middel van een coherent en duidelijk verhaal haar vrees voor vervolging heeft aangetoond en dat de afwezigheid van stukken in dat geval geen reden kan zijn voor een weigeringsbeslissing, zelfs geen negatieve indicatie.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoekster zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en in de mate van het mogelijke stavingsstukken of overtuigende elementen aanbrengen. Haar verklaringen kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen op grond van het feit dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters reisroute en de daarbij gebruikte documenten, (ii) verzoekster geen begin van bewijs voorlegde met betrekking tot haar beweerdelijke problemen en (iii) zij onaannemelijk weinig op de hoogte is van essentiële aspecten van het asielrelaas.

2.7.1. Met betrekking tot de problemen die de verwerende partij meende te zien in verzoeksters verklaringen aangaande haar reisweg en de daarbij door haar gebruikte documenten, doet verzoekster gelden dat waar ze aangaf niet te weten op welke documenten ze wachtte in Moskou, uit het gehoorverslag blijkt dat haar nooit om de aard van de documenten werd gevraagd en dat het om de gebruikelijke reisdocumenten ging, zoals paspoorten.

2.7.2. De verwerende partij erkent dat verzoekster nooit impliciet of expliciet werd gevraagd naar de aard van de documenten, maar dat dit niet wegneemt dat uit haar verklaringen -en ook nu, in haar verzoekschrift- blijkt dat ze niet weet op welke documenten ze wachtte. Dit verweer kan echter niet worden aangenomen : ongeacht hetgeen verzoekster thans in haar verzoekschrift doet gelden (ze heeft het nu over de gebruikelijke reisdocumenten zoals een paspoort) wordt niet betwist dat haar nooit werd gevraagd om welke documenten het precies ging, zodat dit weigeringsmotief niet overeind blijft. Evenwel stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing is opgebouwd uit verschillende motieven, zodat het gegrond bevinden van het voormelde middelonderdeel niet per definitie moet leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad zal nagaan of de overige motieven draagkrachtig genoeg zijn om de bestreden beslissing te dragen. Indien dat het geval is, moet het voormelde motief immers als overtuigend worden beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster geen belang heeft het aanvoeren ervan.

2.8.1. Aangaande het motief dat zij, onderweg naar België, persoonlijk geen documenten bij zich had en zij geen informatie kon geven over de identiteit of nationaliteit waaronder zij en haar dochter reisden, stelt verzoekster dat, gezien de waarde van de stukken die allicht door mensensmokkelaars keer op keer opnieuw worden gebruikt, het pas ongeloofwaardig zou zijn dat zij de documenten wél zelf zou hebben bijgehouden, en dat kennis van identiteit en nationaliteit van de lookalikes wier paspoorten werden gebruikt naar de mensensmokkelaars zou kunnen leiden, zodat het niet ongeloofwaardig is dat zij ze niet kent.

2.8.2. Verzoeksters argumenten moeten worden bekeken in het licht van de informatie die zich in het dossier bevindt, volgens dewelke er bij binnenkomst in Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Verzoekster merkt op dat deze informatie dateert van 2006 en probeert ze in een ander daglicht te stellen door te argumenteren dat inderdaad een theoretische mogelijkheid bestaat tot controle, maar dat uit de door haar bijgevoegde recentere informatie blijkt dat zelfs België, dat inzake grenscontrole toch beschikt over een uitgebreid apparaat, niet altijd even strikt de regels toepast. Overigens spreekt de realiteit de theorie tegen, aldus verzoekster, nu duizenden mensen op illegale wijze de grens oversteken. Evenwel stelt de Raad vast dat de door haar bijgevoegde stukken (stukken 2 en 3, gevoegd bij het verzoekschrift) betrekking hebben op de situatie in de luchtvaart in het algemeen, en in de regionale en lokale vliegvelden in het bijzonder. Aangezien verzoekster steeds verklaarde over de weg van Rusland naar België te zijn gereisd, zijn deze documenten niet relevant -ongeacht het feit dat ze van recentere datum zijn- en dus niet van aard om de conclusies in de bestreden beslissing te ontcrachten. In het licht van het Cedoca-antwoorddocument in verband met de toegang tot de Schengen-zone (adm. doss. stuk 12), waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden en uitzonderingen hierop quasi onbestaande zijn, zijn de verklaringen van verzoekster, die wel beweert dat er wel een controle gebeurde maar dat haar niets werd gevraagd, ongeloofwaardig. Haar argument dat haar onwetendheid niet onlogisch was omdat de mensensmokkelaars anders een té groot risico zouden lopen is een blote bewering : de verwerende partij stelt immers terecht dat het risico op betrapting van de mensensmokkelaars zeker zo groot zou zijn indien verzoekster, naar aanleiding van een ondervraging, zou worden betrap op een onwettige binnenkomst. Verzoekster slaagt er dus niet in het vermoeden dat door de verwerende partij wordt geuit omtrent het verborgen houden van de ware reisroute- en documenten te weerleggen.

2.8.3. Hetgeen voorafgaat klemmt des te meer gelet op de verklaringen van verzoekster omtrent de diefstal van haar paspoort, zoals geschetst in de bestreden beslissing. In haar verzoekschrift doet zij gelden dat ze uitdrukkelijk had gesteld dat ze haar handtas kwijt was met haar documenten, "*uiteraard werd hieronder begrepen haar paspoort*". Verzoekster stelt zij op dat ogenblik getraumatiseerd was door de aanval en voor haar kind diende te zorgen en daarom niet uitdrukkelijk haar paspoort vermeld had. De Raad stelt evenwel vast verzoekster verklaarde dat een onderzoeker in het restaurant kwam om onderzoek te voeren, en dat zij hem nadien nog sprak in zijn kantoor. Zelfs aangenomen dat zij in

eerste instantie, onmiddellijk na de feiten, niet dacht aan haar paspoort, is het verre van aannemelijk dat verzoekster later, in het kantoor van degene die het onderzoek voerde niet vermeldde dat een document zo belangrijk als haar paspoort, in haar handtas zat. De vaststelling dienaangaande van de verwerende partij kan dus bezwaarlijk als onredelijk worden bestempeld.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeksters geloofwaardigheid ernstig is ondermijnd.

2.10.1. Ook wat betreft haar asielrelaas zelf is de Raad van oordeel dat verzoekster niet verder komt dan het afleggen van uiterst vage verklaringen met betrekking tot de vervolging van haar echtgenoot, zoals dat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zo verklaarde zij een klacht te hebben ingediend tegen Gevorg, de voormalige zakenpartner van haar echtgenoot. Hoewel zij beweerde een afschrift van deze schriftelijke klacht in haar bezit te hebben gehad in Armenië en een kopie daarvan zou trachten over te maken aan de verwerende partij (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 23), blijkt dit niet te zijn gebeurd. Ook de Raad is niet in het bezit gesteld van dit document. Aangezien het om een essentieel stuk gaat dat de kern van het asielrelaas van verzoekster betreft - verzoekster zou Armenië hebben verlaten ingevolge de problemen van haar echtgenoot met de Armeense autoriteiten en zijn toenmalige zakenpartner omwille van de betrokkenheid van de echtgenoot bij de politieke manifestaties van 1 maart 2008 - is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om het alsnog bij te brengen. Het ontbreken van dit stuk klemt des te meer nu, zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, zelfs geen begin van bewijs voorligt van het bestaan van het taxibedrijf van haar echtgenoot en het verdwijnen ervan.

2.10.2. Verzoekster tracht in haar verzoekschrift haar vage verklaringen en haar onwetendheid te verklaren en legt een rapport neer van de Raad van Europa inzake de implementatie door Armenië van een aantal resoluties, waaruit zij afleidt dat het aantoonde dat haar verhaal helemaal niet uit de lucht is gegrepen maar in overeenstemming is met hetgeen algemeen is geweten over de situatie na 1 maart 2008. Meer bepaald, zo stelt zij, blijkt uit het rapport dat de tijdslijn van de gebeurtenissen in overeenstemming is met de verklaringen over de arrestatie van haar man.

2.10.3. Een loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van Armenië toont op zich geen persoonlijke vervolging aan in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Noch de vaagheden die verzoekster etaleerde, noch de verklaringen die zij hiervoor in haar verzoekschrift geeft, zijn van aard de gegrondheid van haar vrees aannemelijk te maken. Zo doet verzoekster thans, in haar verzoekschrift, gelden dat zij *“voor de volledigheid stelt dat de burgemeester van Gyumri, welke zij bandiet nr 1 van het land noemt, uiteraard uit dezelfde partij komt als de president die toen werd verkozen. Het is derhalve helemaal niet onlogisch dat deze in het dossier tussenkwam. Dat zulks uiteraard ook het motief zou vormen voor de vervolging van haar man.”* Deze postfactumverklaring is niet te verzoenen met het feit dat zij, tijdens het gehoor, het antwoord op de vraag tot welke partij de burgemeester behoorde schuldig moest blijven (gehoorsverslag CGVS, adm.doss stuk 3, p 22).

2.10.4. De aanrijding van de politieman, zo stelt verzoekster voorts door één van de taxibusjes heeft wellicht nooit plaatsgehad; uit het neergelegde rapport blijkt dat het de gewoonte was om politiek gemotiveerde vervolging in te kleden als louter criminele feiten met politiemensen als enige getuige. Het is niet abnormaal dat zij niet preciezer kon zijn omdat de gebeurtenissen nooit eerder gezien waren en haar man evenmin wist wat hem ten laste werd gelegd toen hij werd gearresteerd. Verzoekster doet ten slotte gelden dat, gezien het rapport van de Raad van Europa, zij allicht gelijk heeft wanneer zij zegt dat *“hogere machten bezig waren haar man te vervolgen”*.

2.10.5. De Raad is, samen met de verwerende partij, van oordeel dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij een duidelijke en gedetailleerde omschrijving kan geven van de problemen die aan de basis lagen van haar vlucht uit Armenië ook al werd niet zij maar voornamelijk haar echtgenoot geïsoleerd. Verzoekster slaagde er tijdens het gehoor echter niet in enig detail aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar echtgenoot daadwerkelijk werd vervolgd door de Armeense autoriteiten. In zoverre zij thans haar asielrelaas herhaalt, is de Raad van oordeel dat dit niet van aard is de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Voorts moet worden vastgesteld dat de echtgenoten Armenië verlieten op 30 maart 2008 en vervolgens in de Russische Federatie verbleven tot 5 maart 2010. Op 11 maart 2010 heeft verzoekster in België asiel gevraagd. In alle redelijkheid -en mede gelet op dat tijdsverloop- kan worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om te informeren hoe de problemen die haar ertoe hebben gebracht om samen met haar man Armenië te verlaten, zijn geëvolueerd, meer in het

bijzonder of er gerechtelijke stappen waren ondernomen tegen haar echtgenoot en hoe de precieze beschuldiging zou luiden. Dat verzoekster niet verder komt dan het poneren van een aantal vage beweringen, zonder meer, wijst op een desinteresse die van aard is de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze de geloofwaardigheid van het relaas volledig ondermijnt.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster, door de aard van haar verklaringen en het gebrek aan enig bewijskrachtig gegeven, niet heeft aangetoond dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De ongeloofwaardigheid van het relaas kan niet worden hersteld door een verwijzing naar een algemeen rapport: verzoekster is er door haar ongeloofwaardig asielrelaas immers niet in geslaagd aan te tonen dat de situatie in Armenië enig verband hield met haar echtgenoot en haarzelf persoonlijk. In die optiek is de vraag of de verwerende partij daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd naar hetgeen zich in Armenië heeft afgespeeld -nog daargelaten de vraag wie terzake de bewijslast draagt- niet relevant: een asielrelaas waaraan geen enkel geloof kan worden gehecht moet immers niet worden getoetst aan de situatie in het land van herkomst.

2.13. Verzoekster heeft geen argumenten aangebracht die de in de bestreden beslissing aangehaalde en door de Raad in dit arrest besproken en als determinerend gekwalificeerde motieven – die worden gestaafd door de stukken van het administratief dossier en die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas- kunnen verklaren of weerleggen. De overige motieven van de bestreden beslissing – meer bepaald deze met betrekking tot reisroute en tijdsbepaling- zijn overtuigend, zodat het al dan niet gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoekster in zoverre geen belang heeft bij het middelonderdeel. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.14. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster geen argumenten aanvoert die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan verantwoorden, en de Raad ontwaart er geen in het dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS